

Doğumdan Ölüme

— Ergül Güzel · 06 Şubat 2019

İnsan bilmediği fani dünyaya gelince
Nedensiz ağlar ağlar durur kendince
Güven duygusunu kalbinde hissedince
Bir heves ile seyreder etrafını kendince

Seyreylerken anneyi, babayı ve haneyi
Anlıyor artık gülümsemeyi ve sevmeyi
Bir de öğrenince oturmayı, emeklemeyi
Coşkuyla döner durur etrafta kendince

Al al yanakları gürbüz gürbüz açarken
Etrafına tatlı talı gülücükler saçarken
Heyecanla ayaklanıp ilk adımı atarken
Hayaller kurmaya başlar artık kendince

Gelince okul çağına, düşer okulun yoluna
Açar gönül kapısını arkadaşına dostuna
Kimine sırt döner, sarılır kiminin boynuna
Böyle böyle tanır dostu düşmanı kendince

Yaşamın akışında gençlik çağı gelince
Yaşam ona bir eğlence, yaşar gönlünce
Bir de aşk var, birini can bilipte sevince
Bilmeden koşar durur peşinde kendince

Platonik olur bazen aşklar ulaşılmaz
Tanışır acısıyla, kıvrır durur anlamaz
Bir de yoksa cesareti, kendini anlatamaz
Başın vurur taşlara, sitem eder kendince

Başlar geçim telaşı, bitince gençlik ateşi
Düşünce akla amansız hayat mücadelesi
Unutur zaman içinde eşi, dostu, kardeşi
Koşar durur ekmeğinin peşinde kendince

Farkında olmaz giden gençliğin kırkında
Başlar ağrılar bedeninde, orta çağında
Yaşlılığı farkedince ağaran saçlarında
Sızlanıp dururken, çareler arar kendince

Zaman gelir biter ömrünün baharı yazı
Akıbet tecelli eder de başlar kışı boranı
Ahir ömründe olmaz ise arayanı soranı
Kalır bir köşede ağlar durur kendince